

Vinko Möderndorfer



Tri ženske

Igra

OSEBE:

SILVA, *najstarejša*

BARBARA, *malo mlajša*

SUZANA, *najmlajša*

PRIJAZEN ŽENSKI GLAS
ZELO NERODEN STAREJŠI MOŠKI GLAS
PRIJAZEN MOŠKI GLAS, SKORAJ ŽENSKI
MLAJŠI MOŠKI GLAS
NEPRIJAZEN MOŠKI GLAS

Letni časi se menjavajo, ne da bi to sploh kdo opazil.

Super mega trgovinski center.

Pod veliko stekleno kupolo. Vsenakrog ulice s trgovinami z znanimi blagovnimi znamkami. Neonski napisi. Vsepovsod marmor, steklo in medenina.

Na sredi kavarna. Mizice tudi na prehodih med trgovinami.

POLETJE

Dve ženski za mizico. Precej elegantni. Pa ne pretirano. Zadnji ostanki srednjega razreda. Pijeta. Ena iz visokega kozarca, druga iz kavne skodelice. Okoli njiju paketi in vrečke. Ženski sta nakupovali.

Gong.

PRIJAZEN ŽENSKI GLAS: Spoštovani kupci, še nekaj minut in mega trgovinski center Orion bo za nocoj zaprl svoja vrata. Jutri pa bomo z vami spet že od osme ure naprej – v trgovinskem centru, kjer vaše sanje postanejo resničnost! Jutrišnja velika poletna znižanja na oddelkih: Stefanel, Zara, Armani, Bally, Slowatch, Roberto Cavalli, Pilgrim, D&G, Diesel, Canali, Fendi, Lagerfeld, Donna Karan ... Tudi do šestdeset odstotkov ceneje. Ne zamudite! Najcenejše to poletje! Še izdelek jutrišnjega dne: oglje za žar po najnižji ceni: 2 evra 99 centov za deset kilogramov, vendar samo do desete ure. Ne pozabite, v sezoni žara smo! Prav tako vas opozarjamo na veliko znižanje na oddelku za kampiranje. Šotori, blazine, ribiška oprema ... Vse za poletje. Zapomnite si: Poletja še ni konec. Poletje še kar traja. Kopalke vseh vrst vam nudimo tudi v novo odprti trgovini Lylo. Kopalke Lylo nosijo zvezdniki Jarry Garcia, Antonio Banderas, Alicia Witt, Mel Gibson, Madonna – in morda tudi *vi*. Hvala za nakupe in lep in prijeten poletni večer še naprej.

Gong.

BARBARA: Misliš, da bo prišla?

SILVA: Ne.

BARBARA: Zakaj ne?

SILVA: Stari babi.

BARBARA: Ni tako hudo.

SILVA: Prestari sva zanjo.

BARBARA: Zanimava jo.

SILVA: Ne.

BARBARA: Prišla bo. Priskakljala kot srnica pred lovca.

SILVA: Ne.

BARBARA: Staviš?

SILVA: Ne.

BARBARA: Jaz pravim, da bo prišla. Ti pa, da ne. Prav?

SILVA: Ne.

BARBARA: Za modrček Christian Lacroix?

Silva malo pomisli.

SILVA: Ne.

BARBARA: Daj no! Za hec. Ne bit takšna pička!

SILVA: Ne.

BARBARA: Joj, si dolgočasna! *Ne, ne, ne ...* Vem, da bo prišla.

Barbara se zagleda nekam v globino.

BARBARA (*vznemirjeno*): Vidim jo! Že gleda, že išče ... Zdaj je pogledala sem. (*Silvi:*) Stran glej, stran glej!

Silva srkne iz visokega kozarca.

BARBARA: Morava biti nezainteresirani. Kot da naju ne zanima. Ne gledat tja, lepo te prosim ...

SILVA: Vedno zgubim.

BARBARA: Ustrašila se naju bo. Plašna je.

SILVA: Zato nikoli ne stavim.

BARBARA (*šepeta*): Poglej, kot da ne gledaš.

SILVA: Kako se pa to dela?

BARBARA: Skloniš se, kot da gledaš v vrečke ob nogah, kaj si kupila in če ti je všeč ... In potem, nazaj grede, ko se vzravnaš, pogledaš v njeno smer, nezainteresirano, kot da nič ne gledaš, kot da te sploh ne zanima.

Silva naredi tako.

SILVA: A sem v redu?

BARBARA: Ne zajebavat. Kje je?

SILVA: Nazaj je šla. Za vogal. K šanku.

BARBARA (*razočarano*): Ti si kriva! Opazila je, da jo opazujeva.

SILVA: Saj vem. Zgubila sem.

BARBARA: Sploh nisva šli stavit. Poleg tega ni prišla. Zmagala bi.

SILVA: Pa sem vseeno zgubila.

BARBARA: Kdor ne stavi, izgubi že po difoltu.

Barbara srkne iz kavne skodelice.

Silva spije iz kozarca.

BARBARA: Koliko misliš, da jih ima?

SILVA: Še enega bom.

Silva pokliče v ozadje.

SILVA: Natakark!

BARBARA: Manj kot trideset, bi rekla.

SILVA: Ni ga, kurca mozoljastega.

BARBARA: Zgleda pa, kot da jih še nima dvajset.

SILVA: Tu mu vsak dan puščava težke denarje, on pa naju ne jebe. *(Kliče:)*
Gospod natakark! Halo!

BARBARA: Lepa ritka. Joškice ravno prav velike. Name me spominja,
ko sem končala gimnazijo.

SILVA: Samokritičnost nikoli ni bila tvoja dodana vrednost.

BARBARA *(spakljivo)*: Gospa sodnica, preveč ste strogi danes!

SILVA: In žejna. *(Kliče:)* Natakark!!

BARBARA: Ne bo prišla. Škoda, da nisi stavila. Dobila bi.

SILVA: Že vse življenje zgubljam ali pa se narobe odločam.

BARBARA: Jaz pa že vse življenje dobivam in se vedno prav odločam.
Pa vseeno vsak dan posedam tu.

Srkne iz skodelice.

BARBARA: Kaj si kupila?

SILVA: Torbico.

BARBARA: Tisto od včeraj?

SILVA: Ne. To od danes. Tisto od včeraj sem kupila včeraj.

BARBARA: Kdaj?

SILVA: Ko sva se poslovili, sem se premislila in se vrnila. Na prvem odcepu z avtoceste dol, pa spet sem.

BARBARA: Zakaj me nisi poklicala? Bi ti delala družbo.

SILVA: Ti si bila takrat že doma. Pri svoji ljubki družinici.

BARBARA: Zoprna si.

SILVA: In žejna. (*Zakliče:*) Natarar!!

Od zadaj pristopi Suzana.

SUZANA: Oprostite ...

Ženski se razveselita.

BARBARA: Pa ste le prišli! Končno!

SUZANA: Oprostite, na moji mizi ... Sladkor ...

SILVA: Še sreča, da nisem stavila.

SUZANA: Lahko sladkor? Na moji mizi ni nobenega. Natararja pa tudi ni več ...

BARBARA: Sedite.

SILVA: Izgubila bi.

SUZANA: Tam imam kavo in svoje reči ... Samo sladkor bi ...

SILVA: Že ves teden vas čakava.

Barbara vstane.

BARBARA: Bom prinesla vašo kavo in vaše vrečke.

SUZANA: Saj lahko sama.

BARBARA: Imam mlade noge.

SILVA (*hudobčkano pripomni*): Za razliko od ostalega telesa.

BARBARA (*Silvi, skoraj ljubko*): Prasica.

Barbara odhiti po Suzanino skodelico in vrečke ter izgine za vogalom na drug konec kavarne.

SUZANA: Saj ne bi bilo treba.

SILVA: Kar ni treba, se mora.

SUZANA: Lahko bi šla sama iskat. Res.

SILVA: Ste srečni?

SUZANA: Kako? Mislite zdaj?

SILVA: Ljudje, ki redno, vsak dan, prihajajo v nakupovalni center, so stodstotno srečni. Na primer jaz.

SUZANA: Blizu sem.

SILVA: Jaz tudi. Pol urice po avtocesti, pa sem tu.

SUZANA: Videla sem vas. V trgovini. Torbice.

SILVA: Sem jo kar kupila.

SUZANA: Mi je bila zelo všeč.

SILVA: Zadnja.

SUZANA: Ves teden sem jo hodila gledat.

Barbara se vrne s skodelico in Suzaninimi nakupovalnimi vrečkami.

BARBARA: Vaša kavica! Pa te vrečke ... Prada, Stefanel, Lagerfeld ...
Dobri nakupi, dobri nakupi! Pohvaljena!

SUZANA: Ugodni nakupi. Malenkosti. Poletno znižanje. Sedemdeset procentov. Hvala. Res bi lahko sama prinesla ...

SILVA: Zdaj niste več sami. Sedite.

Suzana sede. Barbara sede. Silva sedi.

Malo se gledajo.

SUZANA: Je pa čudno, da ni več sladkornic na mizicah.

BARBARA: Je že skoraj devet. Ob devetih pa zapirajo.

SILVA: Mulc mozoljast že pol ure prej pospravi mize. Evo ga. Tamle gre ... (*Kliče v ozadje:*) Natakak! Gospod natakak!!

Silva pomaha v ozadje.

SILVA: Gospod natakak! A lahko še enkrat ...

BARBARA: Razen ob petkih, ko je večja gužva, takrat zdrži do devetih.

SILVA (*ogorčeno*): A si videla, a si ti to videla?! Nazaj mi je pomahal, se zasmel, pokazal svoje belo zobovje in odšel.

BARBARA: To pa za to, ker vedno vnaprej plačaš. Če bi plačala šele na koncu, bi zdaj zelo prijazno priskakljal k nama.

SILVA: Če pa nisem vedela, da bom še žejna.

BARBARA (*Silvi pokroviteljsko*): Dovolj imaš za danes.

SUZANA: Saj je prijazen fant.

SILVA: In luštkan.

BARBARA: Črnolas Tom Cruise v najstniških letih.

SUZANA: Zelo je vljuden.

SILVA: Do vas ja, ker ste mladi. Do naju je pa kot ena svinja.

BARBARA: Pa saj je tudi do naju prijazen.

SILVA: Kadar mu dava napitnino, sicer je pa svinja.

BARBARA: Prestrašili jo bova.

SILVA: Koga?

BARBARA: Najino novo prijateljico.

SUZANA: Ne. Vse je v redu. Kavoj spijem in ...

Barbara ponudi roko Suzani.

BARBARA: Barbara.

SUZANA: Suzana.

BARBARA: Me veseli.

SUZANA: Mene tudi.

SILVA: Jaz sem pa iz drugega vica. Silva.

Se rokujeta.

SUZANA: Me veseli. Suzana.

SILVA: Ste razumeli, kaj sem rekla? Iz drugega vica?

SUZANA (*zmedena*): Pravzaprav ... Ne.

SILVA: Zakaj pa potem ne vprašate, če ne razumete?

BARBARA (*prijazno šepne Silvi*): Silva, takoj nehaj!

Barbara se obrne k Suzani in jo prime za roke.

BARBARA: Suzi ... Saj vam lahko rečem Suzi?

SUZANA: Ja, seveda. Tako so me nazadnje klicali ... mislim, da na maturantskem.

SILVA: Se pravi, še pred tremi tedni, kaj?

SUZANA: O, zelo ste prijazni. Ampak od moje mature bo pa že ... skoraj deset let.

BARBARA: Suzi, res dobro zgledate!

SUZANA: Hvala.

BARBARA: Name me spominjate, ko sem bila še v gimnaziji.

SILVA: Lepa ritka, joške ravno prav velike.

SUZANA (*zmedena*): Prosim?

BARBARA (*Suzani*): Ne je poslušat!

SILVA: Silva sem. Sem povedala. Brez smisla za humor. Iz drugega vica. Čisto navadna Silva. Nobenih okrajšav, nobenih ljubkovalnih ponostavitev. Kako naj bi mi rekli ljubkovalno? *Slivčika* mogoče?

BARBARA (*Suzani*): Meni pa rečejo Barbi. Tudi ti mi lahko tako rečeš. Se tikamo?

SUZANA: Ja, seveda. Barbi!

SILVA: Jaz pa sem samo Silva. Vedve pašeta skupaj. Barbara in Suzana. Barbi in Suzi. Fantje iz *vajine generacije* so pa kaj... Andraži, Matjaži, Aljaži?

BARBARA (*Silvi*): Ne ti meni *vajina generacija*, sem kar malo starejša. Koliko si ti, Suzi?

SUZANA: Skoraj trideset. Devetindvajset.

SILVA: Če bi pohitela, bi vama lahko bila mama.

BARBARA: Zame bi morala začeti že pri dvanajstih.

SILVA: Kdo pravi, da nisem?

BARBARA: Bla, bla, bla.

SILVA: Seveda nisem, ko pa so fantje iz moje generacije bili zarukani Jožeti, Poldeti, Janezi, Marjani. Jaz pa Silva. Mogoče mi je moj Milan kdaj rekel *Silviček*. Ljubkovalno. Pa je pri tem vedno zar-del. Ja, Silva sem. Če me hočeta, me lahko imata.

BARBARA (*Suzani*): Ni vedno takšna. Včasih je celo prijazna.

SILVA: Čeprav *Silva* po latinsko pomeni *gozd*. Nobel, a ne? Ampak, kdo danes še sploh ve, kaj je to latinščina. Vsi se spomnijo najprej na *slivo*. Silva, kot varianta slive. Češplje. Suha češplja. To sem jaz.

BARBARA (*Suzani*): Ne grize. Samo laja.

SILVA: In ne bo prišel nazaj. Šel je, za vedno.

SUZANA: Očitno je za danes zaprl.

BARBARA: O kom vedve to?

SUZANA: Natakarkar.

SILVA: Mozoljast in aroganten.

SUZANA: Saj je simpatičen.

SILVA: Sem se že odločila. Jutri mu ne bom dala.

BARBARA: Jaz tudi ne.

SUZANA: Kaj ... ?

BARBARA: Napitnine.

SILVA: Kaj si pa ti mislila, da mu ne bova dali, ha?

SUZANA (*se nasmehne v zadregi*): Nič. Ne ... ne ...

SILVA (*skoraj ljubkovalno*): Packa mala!

BARBARA (*Suzani*): Malo je spila. Ne smeš ji zamerit.

SILVA: Tudi če bi mu medve hoteli dat, ne bi vzela.

BARBARA: Samo napitnino. To pa!

SUZANA: Morala bom domov. Mož me čaka.

BARBARA: Sva te prestrašili?

SUZANA: Ne ... Ne ...

SILVA: Zakaj ne poveš po resnici? *Čarovnici stari namigušasti, nočem vaju več videt!* Je tako?

SUZANA: Že večkrat sem vaju videla. Že večkrat sem vaju hotela ...

SILVA (*jo prekine*): Kaj? Poslat v muzej?

BARBARA: *Spoznat*, Silva, spoznat naju je hotela.

SUZANA: Ja, spoznat ...

SILVA: Sem razumela.

SUZANA: In danes, ko sem vas videla v trgovini ...

SILVA: A se ne tikamo več?

SUZANA: Ko *si* kupovala torbico ...

BARBARA: Jaz sem bila pa medtem pri pedikerju. Eno mlado kozo anoreksično imajo. Pojma nima. Skoraj mi je noht dol potegnila.

SUZANA: Sem *ti* pokimala. Pa me najbrž nisi opazila.

Silva pobere vrečko, ki jo ima ob nogah, iz nje potegne elegantno usnjeno torbico in jo postavi na mizo pred Suzano.

SILVA: Na! Šenkam ti jo.

SUZANA (*presenečeno*): Ne. Tega pa ne morem ...

SILVA: Všeč ti je bila, saj vem. Pa sem te prehitela. Nalašč sem te. In videla sem, da si mi pokimala. Grem zdaj.

Silva vstane.

SILVA: Ta mozoljastega itak ne bo nazaj.

SUZANA: Ne, res ne morem. Takšno drago darilo! Pa saj smo se komaj spoznale.

Silva odhaja. Tudi Barbara pobere svoje vrečke.

BARBARA: Če ne boš vzela, bo gospa sodnica popizdila. Vzemi jo kot odškodnino.

SUZANA: Za kaj?

BARBARA: Za vse, kar je neprijaznega rekla. In kar še bo. Za naprej in za nazaj. Se vidimo, Suzi.

Jo poljubi na lica in odide.

Suzana si ogleduje torbico.

SUZANA: Ampak takšne torbice si jaz ne morem privoščiti.

Ju že ni več.

Suzana z novo torbico obsedi sama za mizico.

Luči se pogašajo. Samo neonski napisi žarijo v mraku.

Tišina praznega trgovinskega centra.

Zvočniki zoprno zapiskajo in zatulijo.

ZELO NERODEN STAREJŠI MOŠKI GLAS: Halo, halo!! Zapiramo, zapiramo! Odprta so samo še severna vrata. Kupce naprošamo, da takoj zapustijo trgovinski center. Če bomo koga zalotili na stranišču, pod stopnicami, v kakšni kabini za preoblačenje ali kje drugje, ga bomo obravnavali po pravilih varnostne službe. Ja. In poklicali policijo. Toliko ... na znanje. Prijavili. Ja. Naznanili.

MLAJŠI MOŠKI GLAS: Nehaj! Zapri to ...

ZELO NERODEN STAREJŠI MOŠKI GLAS: Pa kaj, če je treba ...

MLAJŠI MOŠKI GLAS: Ugasni, ugasni ...

Škrtanje zvočnikov.

Zoprn, predirljiv pisk, ki gre do kosti.

JESEN

Kavarna v trgovinskem centru.

Suzana sedi. Okoli nje vrečke. Pred njo skodelica kave. Čaka, gleda okoli. Nikogar več ni. Mizice pospravljene. Trgovinski center tik pred zaprtjem.

Še nekaj časa čaka. Potem vstane in se pripravlja, da bo odšla, ko se pojavita Barbara in Silva. Zelo sta glasni. V rokah imata vse polno nakupovalnih vrečk.

BARBARA: Nora si! Totalno si zmešana!

SILVA: Zakaj? Rekla je, da je znižanje. Jaz pa sem ji rekla, da ni. Da sem jo prejšnji teden gledala, ko ni bilo znižanja, pa je bila cena ista kot danes, ko je znižanje.

BARBARA: Ni ti je bilo treba razrezat na drobne koščke.

SILVA: S svojo lastnino lahko delam, kar hočem.

BARBARA: Bilo je zelo agresivno.

SILVA (*trmasto*): Zelo agresivno je bilo to, da mi je hotela prodat znižanje, ki ga ni bilo.

BARBARA (*kar precej nervozna*): Vsepovsod so nalepljeni plakati: ZNIŽANJEEEEEE! VELIKO JESENSKO ZNIŽANJEEEEEE!

SILVA: Lahko me nategnejo, to dopuščam, to je takšen sistem, sodelujemo v njem, ampak jaz moram pri tem uživati. Razumeš? Pristati moram na nateg. Vem, da me nategujejo, da ni znižanja, ampak vseeno plačam, ker tako sama hočem! Če pa mi ne dajo tega zadovoljstva, če se pretvarjajo, da je znižanje čista resnica, potem pač popizdim.

BARBARA: Ne razumem. V vsakem primeru plačaš ceno, ki jo hočejo. V čem je sploh problem?

SILVA: Hočem, da mi priznajo! Hočem, da mi pomežiknejo in rečejo: *V resnici smo vas nategnili*. In jaz se nasmehnem in velikodušno plačam znižanje, ki ga ni. Ne pa, da tajijo, da lažejo, da me imajo za butasto. Tega ne prenesem.

BARBARA: Naslednjič te ne bojo spustili v trgovino.

SUZANA (*plaho*): Zdravo!

BARBARA: Poklicali bojo varnostnike.

SILVA: Greš stavit? Da ne bojo.

BARBARA: Nikoli ne staviš.

SILVA: Kdo je to rekel?

BARBARA: Ker vedno izgubiš.

SUZANA (*si komaj upa*): Čakala sem vaju.

Barbara se razveseli tako močno, da se Suzana prestraši.

BARBARA: Suziiii! Ti tukaj?!

SILVA (*mirno*): Že od vsega začetka stoji tu.

Barbara se takoj loti Suzinih vrečk.

BARBARA: Kaj lepega si kupila?

SUZANA: Malenkosti. Velika jesenska razprodaja. Copate. Sicer jih že imam, ampak ne v tej barvi. Pa kopalni plašč. Moški. Angleški karo z rdečimi obrobami. Princ Harry nosi takega. Pa eno blazno lepo modro lučko, ki se vrtil in potem so vsepovsod po sobi modre zvezdice in medvedki.

BARBARA: Za otroško sobo?

SUZANA: Ja.

Silva se razgleduje po prazni kavarni.

SILVA: A džin tonika ni? Mislim ... Hočem rečt ... a mozoljastega natarja pa ni?

SUZANA: Zaprl je. Če bi vedela, da bosta prišli, bi naročila tudi za vaju.

BARBARA: Saj bi prišli, če Silva ne bi imela *napada*.

SUZANA: Mi je rekel, da se mu mudi, pa da vaju danes itak ne bo. Da včasih prideta, včasih pa ne.

BARBARA: Besnila. Ja, napad besnila se temu reče.

SILVA: Bila sem besna, res.

BARBARA: Pravzaprav je bilo že podobno fizičnemu napadu. In poškodovanju tuje lastnine.

SILVA: Torbico sem *najprej* kupila in šele *potem* razrezala. Se pravi, da sem razrezala *svojo* lastnino. Tisto o poškodovanju tuje lastnine torej odpade. Pa fizičen napad tudi odpade.

BRABARA: Suzi, to bi morala videt! Prodajalka, ena peroksidna punca približno tvojih let, je popolnoma prebledela, ko ji je Silva s škarjami mahala pred nosom. Če to ni bil napad!

SILVA: Ne, ni bil. Bom razložila. Ampak najprej sedimo.

SUZANA: Zaprto je. Nihče nas ne bo postregel.

SILVA: Posedimo pa lahko vseeno. Saj smo stalne.

Ženske sedejo, razložijo vrečke okoli svojih nog.

Oddahnejo si.

Čez čas Silva s široko gesto pokaže na prostor, kjer stojijo prazne kavarniške mizice s stolčki.

SILVA: Vidiš to?

SUZANA: Ja.

SILVA: Vpraša se: *Kaj?*

SUZANA: Prosim?

BARBARA (*naveličano odgovori namesto Suzane*): Kaj?

SILVA: *Ona naj vpraša! Z njo se pogovarjam!*

BARBARA (*Suzani*): Vprašaj. Bo hitreje.

SUZANA: Kaj?

SILVA: Vse te stolčke in mizice. Vidiš?

SUZANA: Ja.

SILVA: Polovico od tega sva medve z Barbaro financirali. Pol stolov, pol mizic, pol steklenic za zamreženim šankom. Pet let ...

BARBARA: Deset.

SILVA: Deset let že hodiva sem, odkar so odprli ta trgovinski center, in pijevo kavo in džin tonik in baileys ...

BARBARA: Baileys, Original Irish Cream. V kavi.

SILVA: In kupujeva reči, ki jih ne rabiva.

BARBARA: No, pa tudi kaj lepega.

SILVA: Se udeležujeva vseh razprodaj, posebnih znižanj, specialnih ugodnosti, zbirava pike, pikice, zvezdice, izpolnjujeva obrazce,

pomerjava čevlje, obleke, barvno usklajujeva, nabirava lončke, skodelice, čistilna sredstva za mastne madeže, za barvila, za belo, za pisano ... Sem hodiva k frizerju, na pedikuro, na masažo. Ves prosti čas preživiva tu, celo v kino greva, sicer redko, ker vrtijo same otroške filme ...

BARBARA: Skrajšaj, skrajšaj.

SILVA (*se zelo razjezi*): In potem en kurc mozoljasti ne more počakat pet minut, da prideva na zasluženi džin tonik in kavo z baileysom.

BARBARA (*umirjeno*): En manjši red mora obstajati. Če ne bi bilo reda, če bi bilo vse *malo za šalo malo zares*, bi se vse sesulo. Ves svet. Vse bi propadlo! Si predstavljaš, da bi bil odpiralni in zapiralni čas poljuben. Če bi bil poljuben, bi medve domov prihajali poljubno *kdaj*.

SILVA: Doma imam enega, ki tako prihaja domov že vse življenje.

BARBARA: In otroci bi imeli večerjo *poljubno kdaj* ali pa nikoli.

SILVA: Ti se nimaš kaj pritoževat, tvoj poskrbi za vse.

BARBARA: Govorila sem na splošno. Moj Rok je zelo nestereotipen soprog in moški.

SILVA: No, kaj bomo, glede na to, da ničesar ne bomo. Kar je svojevrsten absurd: V največjem nakupovalnem središču ne moreš ničesar kupit. Res butasto!

BARBARA: Zapirajo. Vsak čas bodo začeli ugašat luči.

SUZANA: Jaz imam še malo kave.

BARBARA (*navdušeno plane*): A je baileys not?

SUZANA: Ne.

BARBARA: Moral bi bit. Izboljša okus.

SILVA: Lahko malo posedimo. Roke me boljo.

SUZANA (*končno pride do besede*): Mene tudi. Te vrečke ... Mislila sem, da nisem nič kupila, potem ti pa roke kar dol vleče.

SILVA: Roke me boljijo od rezanja torbice.

BARBARA (*Suzani*): V znak protesta, ker so jo nalagali ...

SILVA: Nategnili.

BARBARA: ... glede popusta, v kar jaz seveda nisem povsem prepričana ...

SILVA: Jaz pa sem, ker vsak teden kupim najmanj eno torbico in v to trgovino, ki je ena najdražjih, hodim že pet ...

BARBARA: Deset.

SILVA: ... deset let, zato vem vse cene na pamet. In ta ista torbica je pred VELIKIM JESENSKIM ZNIŽANJEEEEEM stala natanko toliko kot ob VELIKEM JESENSKEM ZNUŽANJUUUUUU! In ob njej je stal listek, kjer je pisalo, da je znižanaaaaaaaaaa. Pa ni bila znižanaaaaaaaaaa!

BARBARA (*mirno*): No, in potem je Silva torbico kupila ...

SILVA: Še prej sem povedala svoje tisti peroksidni smrkliji.

BARBARA: Ki ni nič kriva.

SILVA: Kriva je! Če se na kaj spoznam, se spoznam na krivdo.

BARBARA: Ni si ona izmislila goljufivega znižanja.

SILVA: Sodeluje v goljufiji. Torej je kriva. Če veš, da se goljufa, in potem celo zagovarjaš goljufijo, se delaš, da nisi nič videl, nič slišal, skratka, če sodeluješ pri vsem tem, si goljuf. In sledi kazen.

BARBARA (*se ironično zasmеji*): Samo televizijo odpreš, pa vidiš, da ni res. Goljufajo, kradejo, pa nikoli nič ne sledi. Poleg tega, draga

Silvi, vsi sodelujemo v sistemu. In sistem obstaja, ker v njem sodelujemo.

SILVA (*trmasto*): Kriva je in pika.

BARBARA: Uboga peroksidna trgovka je kriva! Vsi ostali so pa nedolžni. Bravo, Silvi, bravo!! Bom na hitro povedala, sicer se bo vse skupaj spremenilo v nadaljevanko. Torej... Najprej je Silva siroto ozmerjala. In to grdo. Punca pa se ni kar tako dala, kar ji štejem v dobro, iz nje še nekaj bo, če ji peroksid ne bo popolnoma razžrl možganov, no, in je uporno trdila, da ni ona odgovorna in tako dalje in tako dalje. Potem pa je Silva brez besed kupila torbico.

SILVA: Točno.

BARBARA: Mi jo potisnila v roke in rekla:

SILVA: *Tuki počaki. Pridem prec*, sem rekla.

BARBARA: Oddivjala je v sosednjo trgovino.

SILVA: Kozmetika. Müller.

BARBARA: Pa privihrala nazaj s škarjicami za nohte.

SILVA: Večjih niso imeli.

BARBARA: Ubogi pobeljeni prodajalki je nekaj časa z njimi mahala pred nosom. Videti je bilo, da ji bo iztaknila oči. Potem pa je s škarjicami za nohte pred celotnim osebjem in pred vsemi strankami razrezala torbico na drobne koščke... Kolikor se je pač dalo. Pri tem pa kričala: *Tu imate svoje znižanjeeee! Tu imate svoje znižanjeeee!*

SILVA (*mirno in ponosno*): Ni bil fizičen napad niti poskus fizičnega napada, ker so škarjice za nohte pač premalo podobne predmetu, s katerim bi človek lahko izvedel poskus fizičnega napada.

BARBARA: Punca je bila vseeno prestrašena. Nenadoma je bila peroksidna tudi v obraz.

SILVA: No, in to je vse. In od tega me zdaj bolijo roke. Usnje je bilo trdo.

BARBARA: Lahko se zgodi, da te ne bojo več spustili v trgovino.

SILVA: Pa kaj! Torbic imam najmanj petdeset. Tudi če se zdaj navlečem na čevlje, mi ne bi bilo prav nič žal. Njim pa bi prodaja torbic drastično padla.

BARBARA (*navdušena*): Joj, če se samo spomnim, eno obdobje sem bila nora na čevlje. V posteljo sem hodila z visokimi petami. Sem mislila, da bo kaj pomagalo.

SILVA: Jaz pa sem iz sobe za goste naredila sobo torbic. Police do stropa. In vsaka polička ima svojo lučko. Kot muzej.

BARBARA: Si predstavljaš, da te zdaj po tem škandalu ne spustijo več v trgovino?

SILVA: Njihova najboljša stranka sem. Zasvojenka s torbicami. Saj niso na glavo padli.

BARBARA: Res je. Oni so zaradi nas.

SILVA: Malo smo pa tudi mi zaradi njih.

BARBARA: Vzajemno se potrebujemo.

SILVA: V resnici si ne predstavljam, da bi bila doma.

BARBARA: Jaz tudi ne. Ko sem bila doma, sem imela bulimijo. Samo bruhalo sem. Jedla in bruhalo. Zdaj si pa nekaj lepega kupim, s prijateljico popijem nekaj kavic z baileysom, pa grem naprej.

SILVA: Ne morejo brez nas in mi ne brez njih. V resnici se ljubimo. Tako zelo, da smo pripravljene na žrtve. Ne bi se čudila, če bi za kazen odpustili ta pobeljeno.

BARBARA: Odpustili jo bojo. Kupec ima vedno prav. Pa saj se bo znašla. Mlada je.

SILVA (*nenadoma Suzani*): Kako pa Chloe?

Suzana je še vedno precej zmedena od verbalnega plazu obeh žensk.

SUZANA: Prosim?

SILVA: Chloe Marcie?

SUZANA: Kdo?

SILVA: Torbica Chloe Marcie?

SUZANA: Joj! Ja. Res ... Predrago darilo. Morala bi ti ga vrnit.

SILVA: Če me misliš užalit ...

BARBARA: Pazi se, škarjice ima še vedno v torbici.

SILVA: Sicer nisem hudobna, ampak če me razjezijo ...

SUZANA: Jonu ni bilo všeč.

SILVA: Kdo hudiča pa je to?

BARBARA: A ni to kit?

SILVA: Ne, pač pa je bil Jon v kitovem trebuhu.

SUZANA: Moj mož. Ni mu bilo všeč, da si mi poklonila tako drago darilo.

SILVA: Kaj se pa Jon spozna na torbice!

BARBARA: Razen če so iz kitove kože.

Barbara in Silva se zasmejita.

BARBARA: Oprosti, Suzi, slaba šala.

SILVA: Oprosti, res.

Barbara zaupno prime Suzano za roko.

BARBARA: Vedet moraš nekaj, kar ti sicer nisva hoteli povedati.

SILVA: Nič bat, Chloe Marcie ni ponarejena, ni replika, prava je.

BARBARA: In od srca. Pravzaprav je najino skupno darilo.

SILVA: Zmenili sva se, da ti jo bova kupili.

SUZANA: Kako, saj se takrat še nismo poznale?!

BARBARA: Videvali sva te, kako prihajaš sem vsak dan, kako se spreha-
jaš po centru, gledaš izložbe, spiješ kavo ...

SILVA: Dve kavi.

BARBARA: Kupiš kakšno lepo reč. Včasih samo pomerjaš, včasih ves
teden isto obleko, iste čevlje.

SILVA: In na koncu kupiš. Ali pa tudi ne.

BARBARA: Rekli sva si: Sorodna duša! Spoznat jo morava!

SILVA: Torbica je bila spontana ideja. Ves teden si jo gledala.

BARBARA: Zdelo se nama je, da je boš vesela.

SUZANA (*zmedena*): Ja ... Hvala. Sem vesela. Zelo. Še nikoli nisem
dobila tako dragega darila. In to na tak način.

BARBARA: Najprej je treba prijateljstvo videt, potem se je treba zanj
potruditi, in na koncu ga je treba negovat.

SUZANA: Lepo povedano.

BARBARA: Guardian.

SUZANA: Z veseljem jo bom nosila. Jon je samo ... Hotel je vedet ...

SILVA: Kaj?

SUZANA: *Zakaj* sta mi jo poklonili? Ni mogel razumet, da v današnjem času lahko dobiš dragoceno stvar zastonj in kar tako. Hotel je vedet, kaj je *zadaj*. Takrat me je mučil ves večer in zjutraj je bil prvi stavek: *Od kod torbica? Kdo ti jo je dal? Zakaj ti jo je dal? Kako mu boš povrnila?* Takšne neumnosti. Je trajalo do konca poletja.

SILVA: Tečnež.

SUZANA: Ne, Jon je ... Krasen človek. Nekaj najlepšega, kar se mi je zgodilo v življenju. Včasih je ... ne vem, kako bi rekla ...

BARBARA: Ljubosumen ko hudič.

SUZANA: To je ljubezen.

BARBARA: Moj ni nikoli ljubosumen. Žal.

SILVA (*Suzi*): Ne zaupa ti.

SUZANA: Ne, ni to. Zaupa mi, samo ne zaupa svetu. Hoče me očuvat. Skrbi ga zame, da se mi ne bi kaj hudega zgodilo. Preprosto ne verjame, da lahko nekdo komu nekaj pokloni, in to brez skritih namenov. *Enostavno ne živimo v takšnem svetu*, pravi. *Ljudje si poklanjajo darila, ki jih je potem treba drago plačat*, je prepričan. Zelo je občutljiv. Še posebej zadnje čase. Imela sva težko obdobje ...

BARBARA: Misli, da ti je torbico poklonil moški.

SUZANA: Ja.

Ženske se nekaj časa gledajo.

SILVA: Spila bi nekaj, ampak ni tistega mozoljastega mulca!

BARBARA: Imam idejo. Pametna telefonija! Genialna iznajdba trgovčičev, ki so se odločili, da bodo mastno služili celo s komunikacijo med nami. Praktično smo non stop priključeni na njihove bančne račune. No, in zdaj bomo njihovo iznajdbo izkoristile ...

Barbara potegne iz torbice pametni telefon.

BARBARA: Posnele bomo izjavo o dobronamernosti darila. In tvoj Jon bo videl, da vmes ni nobenega moškega. Se strinjaš?

SUZANA: Zdaj je že mimo.

SILVA: Kaj pa, če bo mislil, da sva samo njen alibi?

BARBARA (*Suzani*): Suzi, imaš?

Tudi Suzana povleče iz torbice pametni telefon.

SUZANA: Res ni treba.

BARBARA: Snemaj! Doma mu pa pokaži.

SILVA: Tisto, kar hočejo verjet, vedno verjamejo, pa če jim tisočkrat dokažemo nasprotno.

Suzana si pripravi telefon.

SUZANA: Prav. Če bo še težil ...

BARBARA: Dajmo. Akcija!

Suzana nastavi aparat.

SUZANA: Snema se.

SILVA (*zmedena*): Kaj?

BARBARA (*šepne Silvi*): Daj, no! Začni!

SILVA: Kam naj gledam?

BARBARA: Glej, kot da se slikaš.

SILVA: A naj kar začnem? Kaj pa ...?

BARBARA: Joj, bom jaz. (*Glasno:*) Zdravo Jon! (*Pomaha.*) Helou!!
Medve sva frendici od tvoje Suzane. (*Šepne Silvi:*) Zdaj pa ti.

SILVA: Ja. Frendici ... Se dobivamo v trgovinskem centru, kjer naše sanje postanejo resničnost.

BARBARA (*jo prekine*): In sva ji poklonili torbico.

SILVA: Kar tako. Zastonj sva ji jo poklonili. Ker je fejšt punca.

BARBARA: Ker je taka kot medve.

SILVA: Torbico sva ji zastonj poklonili v znak prijateljstva, ker nas zanimajo iste reči. Nakupovanje pa to. Čeprav sem danes eno torbico raztrančirala s škarjicami ... V znak protesta. Poglej!

Silva potegne iz vrečke kar precej razmesarjeno usnjeno torbico.

SILVA: So me mislili nategnit z velikim znižanjem, pa sem jim ...

BARBARA (*jo kar prekine*): Jon, adijo! Čao! (*Šepne Suzani:*) Nehaj snemat. Suzi! Je že konec.

Suzana neha snemati.

Silva in Barbara si oddahneta.

SILVA: Joj, kakšna sramota! Jasno je, da sva ji jo poklonili zastonj, če nekaj pokloniš, je to zastonj že po definiciji. Same neumnosti sem govorila. Pa še s to raztrančirano torbico sem ga usrala. A lahko še enkrat?

SUZANA: Saj je v redu. Mogoče mu sploh ne bom pokazala.

BARBARA: In moja frizura! Mislil si bo, da imaš za prijateljici dve zamenarjeni čarovnici.

SILVA (*se razburi*): Kriv je pa mozoljar! Če ne bi tako hitro zaprl in pobegnil, bi dobila svoj gin tonik in bi bila super. Pred kamero je treba nekaj spit. Vsi veliki igralci so nekaj spili, Brando, pa Taylorka, pa Burton, zato so potem bili tako dobri. Kaj mi dela smrkavec mozoljast! Baraba prekleta! Mulc frdaman!

BARBARA (*vdano*): Ah! Zdaj je, kar je. Kar sem dala, ne vzamem nazaj. Mislim na izjavo. Sicer bi v življenju marsikaj vzela nazaj. Dvakrat bi vzela nazaj. Ne, trikrat. No, dajmo raje o čem drugem... Suzi, kaj si kupila? Jaz sem samo drobnarije za kuhinjo, nekaj, kar je poceni, pa sploh ne rabim. Logično, a ne? Ti pa si kupila lepo vrtečo lučko, si rekla. Z zvezdicami in medvedki. Kaj imaš? Fantka, punčko?

SILVA: Fantka. Daj malo logike vklopi! Rekla je, da je lučka modra. Modra za fantke, roza za punčke.

SUZANA (*zelo resno*): Nimam otroka. Nimava ga še. Mislim... Kupila ga bova. Fantka. Rada bi ga kupila, ampak v tem trgovinskem centru še ni takšne trgovine.

Silva in Barbara otrpneti.

Suzana čez čas resno nadaljuje.

SUZANA: Sem spraševala. Spodaj na informacijah. So rekli: *Gospodična, tega oddelka še ni. Mogoče kje drugje, na Dunaju, smo slišali, v Parizu. Pri nas pa še ne. Ampak delamo na tem. Ker želje strank so za nas zakon. Prav, sem rekla, bom pa počakala. Mislite, sem še rekla, da moram rezervirat, vnaprej plačat, položiti kavcijo, ker jaz sem resen kupec. So rekli, da ne. Da pa naj vsake toliko vprašam, ker res delajo na takšnem oddelku. In naslov naj jim pustim, da mi bojo lahko pošiljali kataloge tudi še za druge reči, za vse, kar spada k otroku. Da bom imela popust, da ga pravzaprav že zdaj imam, avtomatično, ker se resno zanimam... So rekli.*

Ženske se nekaj časa gledajo. Barbara in Silva sta rahlo zmedeni, ne vesta točno, pri čem sta... Je to samo šala, dovtip ali gre za resno razmišljanje?

BARBARA: Jaz imam dva. Oba ti prodam.

SILVA: Jaz ti svojo hčerko šenkam.

BARBARA: Jaz ti svoja dva tudi šenkam. Mogoče če mi daš nekaj simbolnega. Kaj vem, tako kot delajo to z velikimi podjetji: En evro, pa sta tvoja! Toliko, da mi ne bo mogel noben očitati, da sem ju dala zastonj.

Suzana zelo resno nadaljuje.

SUZANA: Rada bi majhnega, dišečega, takšnega, da bi skupaj z njim rasla, še enkrat shodila, se učila črke, šla v šolo... Rada bi dojenčka.

BARBARA: Hči je dvajset. Sin pa dvaindvajset. In evo, že nista več tržno zanimiva! Niti prodati ju ne morem več.

SILVA: Moja hči je tudi že stara baba. Suzi, lahko pa ti poklonim vnuka. Pet let je star. Ali pa mogoče osem? Se mi zdi, da je pred leti šel v prvi razred.

BARBARA: Silva, najini otroci so že *pasé*. Izven mode. Kar sprijazniva se: Niti šenkat jih več ne moreva. Joj, kako bi zdaj eno dvakrat oplemeniteno kavo!

Suzana mirno nadaljuje.

SUZANA: Z Jonom sva skupaj... Skupaj sva še iz gimnazije. In potem še isti faks. Dokler nisem obupala... Mislím s študijem. Z diplomó. Na začetku sem jemala tabletké. Najprej diploma, potem otroci, sem si rekla. Potem pa sem ugotovila, da to ni zame. Da nič, kar je v zvezi s knjigami, ni zame. Nehala sem jemati tabletké in pustila faks. Matí bom, sem sklenila, dobra žena in gospodinja. To bo moja prihodnost. To bo moja ambicija. Ne kaj velikega, ne

šest otrok, bolj klasika, standard, povprečje, dva otroka, fantek, punčka, dve leti razmika. Pred osmimi leti sem nehala s faksom in s tabletkami. Osem let! Osem let že poskušava. Pa saj je šlo. Dvakrat. Trikrat. Dvakrat še kar, tretjič zelo hudo. Dvakrat je kar zakrvavelo. Zgodaj, v drugem mesecu. Najprej črna kri, potem rdeča, svetlo rdeča. Splavila sem, ko sem šla na stranišče. Drugič tudi. Malo drugače, bolj travmatično, pa vseeno z lahkoto. Nobene bolečine. Samo zjutraj sem se zbudila in sem mislila, da sem spet otrok ... Preden sem se zbudila, se mi je sanjalo, da sem majhna punčka. In da sem se polulala. In je vse okoli mene mokro. Kot otrok sem dolgo lulala v posteljo. Ne vem, zakaj. Mislim, oče in mama sta se ločila, ko sem imela štiri leta. Jaz se ne bom nikoli ločila. Psihologinja je rekla mami, da je najbrž zaradi tega. Še ko sem imela dvanajst let, mi je včasih ušlo ... In tako sem bila prepričana, da še malo sanjam, da sem otrok in da se je zgodila nesreča. Pa je bilo krvavo. Vse je bilo krvavo. Kri me je do konca predramila iz sanj. Odgrnila sem odejo. Jon je še spal. Bil je ogromen kontinent krvi. Kot zemljevid, kot celina, kot Evropa z Azijo. Ogromen kontinent krvavega madeža. Na robovih že malo posušenega, v središču še mokrega. In Jon je ležal na robu moje krvi. Ni vedel, ni čutil. Spal je. Kako ta moški lepo spi! Pokrčen, z rokami ob glavi, ves mehak v obraz. In sem zajokala. Na glas sem zajokala. Prebudila sem ga. Ni me mogel pomirit, tako zelo sem jokala.

Luči v trgovinskem centru počasi ugašajo.

SUZANA (*nadaljuje mirno in zbrano*): Ko se je zgodilo tretjič, niti jokala nisem več. Nisem mogla. Bolečina je bila prehuda. Notri, v meni, bolečina kot praznina, kot kamen praznine. Ne znam povedat. Jaz in knjige ne gremo skupaj. Tam, na koncu, pri Intersparu, je knjigarna. Grem včasih pogledat. Knjige o dojenčkih. Če imajo slike, jih listam. Ja, bilo je hudo. Tretjič. Zdaj je od tega že nekaj let. Ko bo spomladanska razprodaja, bo tri leta, kar sem zanosila tretjič in imela velik trebuh. Velik, skoraj do brade. Sedem mesecev in pol je bilo vse v redu. Bila sem srečna. Dotikala sem se trebuha in otrok se me je od znotraj dotikal nazaj. Opremila sem otroško sobo. Nisem se mogla premagat in sem vprašala, katerega spola je. Povedali so mi, da bo fantek. Svit sva mu dala ime ... Kupila sem mu pisalno mizico, pa šolsko torbico, pa kolo, pa lego kocke,

bila je ugodna ponudba, dva paketa za ceno enega, pa takšne majhne kavbojke in čeveljčke, bila so znižanja, razprodaje, ugodni nakupi, neumna bi bila, če ne bi izkoristila. Otroci itak tako hitro vse prerastejo ... Ko je nenadoma postal kamen. Moj trebuh je postal kamen. Trd kot skala. Dušil me je. Lezel je navzgor in mi jemal dih. Zdravnik je rekel, da se je obesil. Mali Svit se je obesil v meni. Popkovina okrog vratu. Dvakrat zavita. Jon je pobegnil. Kar šel je ven. Čakal me je v avtu, sploh ni hotel govoriti o tem, bil je užaljen, kot da sem jaz kriva. Se zgodi, je rekel zdravnik, kot v trgovini, eden od tisoč je pokvarjen, en televizor od tisoč, en sesalec od tisoč, ena mikrovalovka od tisoč, ena konzerva od tisoč, eni špageti od tisoč, en otrok od tisoč ... Imaš pač smolo, da ravno ti sežeš ponj ... In sem šla roditi mrtvega Svita. Dali so mi umetne popadke in sem rojevala. In je padel kamen ven. Obešen kamen. Tako. Zdaj čakam ... Vse ostalo sem že kupila, sobo opremila, igračke, lučke, oblekice. Vse. Po ugodnih cenah. Če imaš čas, če se ti ne mudi, potem kupiš ugodneje. Enostavno počakaš, da pridejo velika znižanja, velike jesenske razprodaje, opustitev programa, veliko zaprtje otroškega oddelka ...

Ženske sedijo.

Gledajo se.

Luči ugašajo. Nekje od daleč zaslišimo zvok zapiranja velikih vrat.

BARBARA (*tiho*): Mlada si še.

SILVA: Naredila bosta novega.

BARBARA: Še lepšega.

SILVA: Še bolj zdravega.

BARBARA: Danes je produkcija enormna. Ne samo predmetov, tudi ljudi.

SILVA: Jaz se res ne bi sekirala.

Suzana se nasmehne.

SUZANA: Ne morem več. Jona imam rada, ampak se mi gabi.

SILVA: O, to te pa razumem.

BARBARA (šepne): Silva!

SUZANA (z bolečo vztrajnostjo): Kupila bom! Vem, da bom! Ker če se vse prodaja, se lahko tudi vse kupi.

Ženske se gledajo.

SUZANA: Grem zdaj. Zapirajo. In Jon je najbrž že doma.

Suzana vstane, Barbara jo prime za roko.

BARBARA: Posedimo še malo.

Suzana sede nazaj.

Tudi Silva jo prime za roko.

Ženske z rokami sklenejo krog.

SILVA: Ja, posedimo še malo.

Ženske sedijo v tišini.

Ženske sedijo v tišini.

ZIMA

Kavarna v trgovinskem centru.

Na mizici dva visoka in polna kozarca ter tri skodelice za kavo.

Barbara sedi in lista kataloge. Okoli mizice zelo veliko nakupovalnih vrečk različnih blagovnih znamk.

Gong.

PRIJAZEN ŽENSKI GLAS: Dragi kupci, dobrodošli v nakupovalnem centru Orion, kjer vaše sanje postanejo resničnost!! V kletnih prostorih drugega hodnika vas tudi v zimskem času čaka presenečenje. Veliko znižanje v trgovini z živalmi ZOO STORY! Želve samo za evro. Piranhe za šest evrov kos. Če kupite dve, vam tretjo podarimo. Če pa jih kupite ducat, vam podarimo tudi mrežico za čiščenje. Že ves dan pa pred trgovino ZOO STORY poteka kulturni program. Malčki, ki so največji ljubitelji živali, imajo likovno delavnico. Pohitite! Vse živali na enem mestu. Po zelo ugodnih cenah!

Silva hiti med mizicami. Lovi ravnotežje z dvema polnima kozarcema in še z dvema skodelicama kave na pladnju. Vse skupaj postavi na mizo.

SILVA: Sem mu kar rekla: Še dva džin tonika in dve kavi z dvojnimi baileysom. Bom sama nesla in takoj plačam. Samo debelo je pogledal in rekel: *Saj lahko jaz postrežem, gospa.* Sem mislila, da ga bom kar usekala. Bi ga, če ne bi bil ves nagravnó mozoljast.

BARBARA: Bi prinesel, ja, enega, potem pa zaprl štacuno in šel.

SILVA: In sem prinesla zalogo!

BARBARA: A je z dvojnimi?

SILVA: Brez skrbi.

Ženski nagneta. Silva iz kozarca, Barbara iz skodelice.

Na mizici pred njima je zdaj kar nekaj kozarcev in skodelic.

SILVA: Zdaj se pa res dobro počutim! Varno. Gotovo. Kajti *gotovost* je vse. Vem, da nama pijače zagotovo ne bo zmanjkalo, tako da lahko v miru debatirava ...

BARBARA: ... kaj vse sva kupili.

SILVA: Ja. Ker danes sva dobro nabavljali. Za Suzi pa nisem nič prinesla.

BARBARA: Je rekla, da ne bo.

SILVA: Če si bo premislila in bo tisti smrkavi mozoljar medtem zaprl, ji jaz svojega džina ne bom dala.

BARBARA: Ji bom pa jaz svojo dvakrat oplemeniteno kavo. Danes je tako srečna, da kar žari!

SILVA: Je že kaj poceni in lepega kupila.

BARBARA: Sem pokukala v njene vrečke. Spet nekaj za otroka.

SILVA: Ko bi vedela, kar medve veva. Kako je to z otroki.

BARBARA: Saj so srčkani.

SILVA: Če ne bi tako hitro postali podobni ljudem.

BARBARA: Cinična si.

SILVA: Nisem. Danes pa res nisem! A veš, da sem prav dobre volje. Na mizi imava zalogo, pa nisem dobre volje samo zaradi tega ... Več lepih reči se mi je zgodilo. Opazila sem, da je odšel.

BARBARA: Milan?

SILVA: Ja. Že pred dnevi. Zjutraj sem našla listek. Včeraj sem ga videla zraven hladilnika, pa nisem imela očal. Potem sem pa pozabila.

BARBARA: Pa ja ni šel za vedno?

SILVA: Kje pa! Nimam te sreče! On pa ne jajc. Šel je spet na eno svojo pešpot. Se spomnim, da mi je spomladi, za veliko noč, govoril, da bo za božič nekam šel... Napol iskanje miru, napol iskanje smisla. Seveda po hotelih in gostilnicah in vinskih kletah. Do tja, mislim, da je nekje v Italiji ali pa v Rusiji, v eni zelo religiozni deželi, skratka, kjer imajo še pa še samostanov, no, do tja se zategneš z letalom, potem pa par kilometrov peš, da spet najdeš samega sebe in mogoče, če imaš srečo, srečaš na poti celo boga. Božične počitnice za tiste, ki imajo denar, izgubili pa so smisel. Če so sobe v samostanih zasedene, spiš v hotelih in se imaš blazno fino. Jaz bi crknila.

BARBARA: Kaj pa podjetje?

SILVA: Utečeno. Najbrž. Pojma nimam. Mi gladko dol visi.

Silva pije iz visokega kozarca.

BARBARA: A misliš, da si na teh potovanjih najde kakšno žensko?

Silva najprej obmolkne, potem pa se zelo sproščeno in od srca zasmеji.

SILVA: Si pa za hece! Pa tudi, če bi si jo. Dol mi visi.

Spet nagne in izprazni kozarec.

SILVA: Njemu pa tudi.

Obe se zasmеjita in pijeta naprej.

SILVA: Ni pa to edina lepa stvar, ki se mi je danes zgodila. Še ena je!

BARBARA: Pa ne, da so dobili čevlјčke Aleksander McQueen?

SILVA: Ne še. Sem na čakalni listi. Pomisli, ob desetih dopoldne, v službi...

BARBARA: Kaj se ti pa lahko v službi lepega zgodi!

SILVA: Deset petnajst je bila ura, moj prvi primer: Mlavec, osemindvajset let, črnolas, lep, zame mogoče prenizek, zate bi bil pa ravno prav ... no, dobili so ga, ko je vozil pijan, ne po glavni cesti, po lokalni, med eno kmetijo in drugo. Je prišel in rekel: *Gospa sodnica, smo imeli fantovščino, sem se oženil v soboto, in sem peljal fante. Samo petsto metrov sem jih peljal. Ja, sem rekla, z 2,4 promila alkohola v krvi in še vseh ostalih osem potnikov*, mimogrede, avto je registriran samo za pet, *je bilo totalno pijanih*, sem rekla, *tako so bili pijani, da so pobruhali policistko na terenu*. On pa me je otožno pogledal, kot da dela avdicijo za Kalimera, in rekel: *Gospa sodnica, poklicni šofer sem, Selitve, d. o. o., in rabim izpit*, je rekel, ne preveč grd ne preveč lep, sem že povedala, *res ga rabim, to je moj poklic. Nikoli nisem bil kaznovan, nikoli!* In je dal roko na srce. *Pa še oženil sem se. In srečen sem! Imam lepo, dobro ženo, noseča je, hišo gradim, vse je super, oproščam se, ne bom nikoli več, res, gospa sodnica! Do sedaj nisem nikoli vozil pijan, res, lahko mi verjamete, samo takrat sem, pa še cesta je lokalna, nihče ne vozi po njej.*

BARBARA: In si mu oprostila.

SILVA: Če ne bi rekel, da je srečen, bi mu. Vzela sem mu izpit in nabila najvišjo možno kazen, naj ga gre še enkrat delat! Srečen da je! Kadar moški reče, da je srečen, sta najmanj dve ženski nesrečni.

BARBARA: Saj ti tudi voziš, ko popiješ.

SILVA: Ja, po avtocesti. Od tu zdrsnem direkt na avtocesto, vklopim avtomatskega in potem čez pol ure zavijem dol, še enkrat zavijem in sem že pred hišo. Popolnoma varno. Imam vse preračunano. Na avtocesti ne ustavljajo, če pa bi me, se ne bi nikoli tako bedasto zagovarjala. Sovražim ljudi, ki trdijo, da so srečni.

BARBARA: Mogoče je res?

SILVA: Kaj je to sreča? Je to kaj oprijemljivega? Nekaj, kar vidiš, kar lahko izmeriš?

BARBARA: Občutek.

SILVA: Ne me fopat z občutki. Imela sem občutek. On je bil moj občutek. Moj mož. Milan. Pogovarjala sva se lahko o istih rečeh. Jaz pravnica, on ekonomist. Odličen intelektualni tandem. Gledališče, filharmonija, knjige, razstave, vprašanja o smislu časa in prostora; ko je tisti pohabljenec izdal knjigo *Zgodovina časa* ali nekaj podobnega, sva na večeru pravnikov blestela. Skupaj. Mislila sem, da je *on res to*. Potem pa je začel delat plastiko. Denar. Plastičen denar. *Silva*, je rekel, *ti se ukvarjaj s pravico, jaz se bom pa z denarjem. Tak čas je. Denar me zanima, ne pravica, še manj kultura.*

BARBARA: Zato pa si lahko vsak teden kupiš novo torbico, ki je potem sploh nikoli ne pelješ na sprehod.

Silva obmolkne. Užaljeno vstane, pograbi nov kozarec in ga izprazni. Potem se obrne in odide.

BARBARA (*ji je žal*): Silvi! Silvica! Kam?

Silva odgovori, ne da bi se obrnila.

SILVA: Na čik.

Barbara zavzdihne, srkne iz skodelice in se zatopi v brošure, ki jih ima pred sabo.

Suzana pride. Počasi in zasanjano vijuga med praznimi mizicami. Gleda nazaj, kjer je nekje za vogalom šank.

Gong.

PRIJAZEN ŽENSKI GLAS: Dragi kupci, trgovinski center za danes žal zapiramo. Jutri smo vam spet na razpolago že ob osmi uri. Naše čistilne službe bodo poskrbele, da bodo parkirišča tudi v zgodnjih jutranjih urah očiščena sveže zapadlega snega. Jutri vas čakajo velika predbožična znižanja na oddelkih Stefanel, Armani, Bally, Slowatch, Zara, Gucci, Canali, Tom Ford, Bottega Veneta... Posebno božično znižanje za vse vrste božičnih okraskov

največjih svetovnih oblikovalcev, Morana, Bella, Gildan, Carson. Izdelek jutrišnjega dne: hrenovke po najnižji ceni: 1 evro, 19 centov za ducat, vendar samo za tiste, ki zbirate pike naslednjih prodajalcev: Orion, Vse za dom, Dobra gospodinja, Rdeče zvezde. Še naprej vam želimo lep in romantičen zimski večer. Vaš trgovinski center Orion, kjer vaše sanje postanejo resničnost.

Suzana se usede na stol med svoje nakupovalne vrečke. Barbara jo nekaj časa gleda. Suzana se zadregasto nasmihla.

BARBARA: Huda potreba?

SUZANA: Kaj?

BARBARA: Dolgo te ni bilo iz veceja.

SUZANA: Sem še malo gledala izložbe.

Barbara gleda Suzano, ki se srečno smehlja.

BARBARA: Tale jopica Maxomorra ti blazno paše.

SUZANA: Sem vesela, da sta me prepričali. Poleti se spleča kupovat za zimo.

BARBARA: Pa tudi sicer lepo zgledaš. Si srečna?

SUZANA: Zelo. Lepe in poceni reči sem kupila.

BARBARA: Kaj praviš, da si gledala?

SUZANA: Kdaj?

BARBARA: Ko si prišla iz toaleta ... Rekla si, da si še malo gledala izložbe.

SUZANA: Ure. Kakšno slowachko bi mu kupila. Temno, kot je on temen ...

BARBARA: Res ga imaš rada.

SUZANA: In nima ure.

BARBARA: Šele po desetih letih si to opazila?

Silva se vrača. V rokah ima vžigalnik, ki ga uporabljamo za prižiganje plinskega štedilnika.

SILVA: Nikjer ne moreš več v miru kadit. Niti pred vrati. Celo mimoidoči te grdo gledajo. V tej državi maltretirajo kadilce. Na vsakem koraku.

SUZANA (*navdušeno*): Super vžigalnik!

SILVA: O! Si že nazaj!

BARBARA: Ure je gledala. Črne, kot je on črn.

SILVA: Sem mislila, da imaš svetlega.

BARBARA: Ne, zamešala si, *moj Rok* je svetel. Bil je. Zdaj je že krepko svetlo plešast.

SILVA: Jebiga! V mojem poklicu si vedno po svoje predstavljamo resnico.

Silva sede za mizico in takoj nagne iz visokega kozarca.

SILVA: Ja, tale vžigalnik sem spotoma kupila. *Gospa kadilka!* je kričala za mano trafikantka, *skoraj zastonj jih imamo*, in je mahala z njim kot z zastavico. In sem kupila, kaj pa sem mogla, če je pa skoraj zastonj. Sicer jih imam doma že šest. Vsakič, ko se vračam s čika, mi maha z enim. Vsakič v drugi barvi. Mi je prišlo na misel, da bi jih začela zbirat. Lepa kolekcija v različnih barvah. Modra, zelena, rumena, vijoličasta ... Nekaj moram počet z njimi, ker plinskega štedilnika pač nimam. Imam štedilnik na elektriko, skoraj sam peče in kuha, ima računalniške senzorčke, pa uro, pa budilke in signale ... Ampak ga imam samo za kavo kuhat. Pardon. Nič več. Zadnjič sem kupila avtomat za ekspreso. *Dolce gusto*.

Silva spet srkne.

Barbara odpre katalog in ga pokaže Suzani.

BARBARA: Nekaj sem našla zate.

SUZANA: Kaj lepega in poceni?

BARBARA: Trgovino z dojenčki.

SUZANA: So jo že odprli?

BARBARA: Je že dolgo odprta. V Afriki. Sicer se ji ne reče trgovina ...
Posvojitev. Lahko posvojiš otroka.

SILVA: Zamorca?

BARBARA: Črnčka.

SUZANA: Z Jonom sva že razmišljala o tem, priznam.

BARBARA: V brošuri vse piše. Veliko administracije, veliko papirjev za izpolnit, celo tja moraš it, da izbereš, kar je pošteno, da se sezna- niš, verjetno kakšnemu lokalnemu uradniku še kaj plačaš, ampak na koncu dobiš lastnega otroka. Mislim, da ima tudi garancijo. Lahko ga vrneš. Ali pa ti ga vzamejo, če slabo upravljaš z njim.

SILVA: V bistvu je to trgovina, ki se pretvarja, da to ni.

BARBARA: Kaj te briga! Glavno je, da imaš otroka in še dobro se počutiš, ker si rešila človeško bitje in prispevala k razvoju ne- razvitega sveta. Kar je res dober občutek. Jaz se vsak mesec, ko nakažem nekaj drobiža za zelo podhranjene, blazno dobro počutim. Izpolnjena sem. Kot mati Tereza. In kokakolo, ki je sicer ne maram, kupujem samo zato, ker vem, da gre od vsake steklenice ena stotinka centa za lačne po svetu.

SUZANA: Jon si tako želi, da bi mu bil fantek podoben.

BARBARA: To bo pa v afriškem primeru zelo težko.

SILVA: Vsega pač ne moreš imet. Resnice in hkrati pravičnosti ni. Lahko garantiram iz prve roke. Resnica ni vedno pravična. In kar je pravično, ni vedno resnica.

BARBARA: Nehaj! Samo zmedo delaš. Od kod zdaj *resnica in pravičnost*. Kako kupit otroka, o tem smo se pogovarjale, gospa sodnica! Zbudite se!!

SILVA: Če je pa res! Vedno gre za resnico in vsepovsod gre za pravičnost. Ko sva se z mojim Milanom poročila, je bil zelo kulturne ekonomist. Sem mislila, da je to resnica. Potem se je pa spremenil v plastičarja. V resnici je bil že od vsega začetka plastičar. Kar se pa otrok tiče, ko že govorimo o otrocih, mislila sem, da bo *najina* hčerka najboljši del *naju*. Figo! Postala je najboljši del *njega*! In vnuk, pet ali osem ali koliko let že ima, ta je tudi najboljši del njega. Samo jaz sem izvisela. In vem Barbi, kaj boš zdaj rekla. Zelo dobro vem! Še preden usta odpreš, vem ...

BARBARA: Da vedno vse maksimalno zakompliciraš.

SILVA (*zagreto nadaljuje*): Rekla boš, da imam denar. Da sva bogata, da imava hišo ... Bazenček. Majhen, ne olimpijski. Dvanajst krat šest metrov. Da imam mercedesa kupe, razred C, da nimam raka, ampak ta še pride ... Vse to boš rekla! Da mi v resnici nič ne manjka.

BARBARA (*se kar malo razburi*): Točno to! Nič nam ne manjka! Vse tri smo v odlični kondiciji, izpolnjene smo, še afriškega otroka kupimo, pa bomo popolne! Uživamo! Jaz uživam. Moja otroka sta kolikor toliko odrasla, čeprav ne kažeta nobene volje, da bi se odselila. Imam svoj avto, samostojna sem, moj bivši blondinec, zdaj blond plešasti dobrodušnež, je krasen moški v kasnih srednjih letih, tako je skrben in pozoren, da mi ga še sosede zavidajo. Kuha, pere, z otrokoma je najboljši prijatelj, dobro zasluži, takoj ko sva se poročila, je zgradil hišo, tudi kakšno knjigo kupi kdaj pa kdaj, imamo največjo zbirko knjig o vrtu, vrtnarstvu, malih in velikih lončnicah, kaktusih, o pletenju in domačih hitrih popravilih, takšne reči ga zanimajo, v teater sicer ne hodi z mano, ampak tolerira moje veselje, ko se vrnem domov s kakšne premiere,

me vedno čaka z večerjo, kaj naj rečem... Ni več tiste strastne ljubezni, res ne. Otroci so smrt za strast. Ampak tako je. Nisem edina. To me tolaži. In vsakič, ko se vrnem iz nakupovalnega centra, mu nekaj malega kupim. Danes sem mu kupila... Kar poglejta...

Barbara iz vrečke ob nogah potegne paket, ga odvijje in razgrne po mizici nekaj kosov svilenih moških športnih hlačk.

BARBARA: Obožuje svilene športne hlačke. Zbira jih. Včasih, kadar ni ma službe, jih obleče in je doma ves dan v njih. Na dve uri si jih preoblači, zato da pridejo vse na vrsto. Našla sem trgovino, kjer jih imajo vseh vrst. Tudi replike od znanih ameriških košarkarjev in nogometašev. Tele so na primer od Dennisa Rodmana, z dvojno rdečo črto spodaj, Bullsi. Najraje ima športne hlačke živih barv... Evo... Modra, turkizna, svetlo, svetlo rdeča...

SILVA: Res je zelo svetlo, svetlo rdeča...

BARBARA: Takšen svetel človek je. Vedno je nasmejan. Otroka ga obožujeta. Fant je nor na svojega atija. Meni ni treba nič več skrbet, ne zanju, ne zanj, ne za gospodinjstvo. Še ko sta bila dojenčka, ju je on kopal, on jima je pudral ritke, on je ponoči vstajal, in kadar je imel mali krče, ga je vzel v naročje in z njim po hiši hodil ure in ure, prehodil je kilometre in kilometre, do Dunaja in nazaj. Nič mu ni bilo težko. Res, nič mi ne manjka. Imam dve krasni prijateljici in vsako popoldne lahko preživim z dobrimi ljudmi med lepimi predmeti. In če si kakšnega zaželim, si ga lahko celo kupim. To me izpolnjuje. Točno tako sem si kot otrok predstavljala raj. Trgovinski center, kjer se osrečuješ z drobnimi, lepimi rečmi, kjer si *ti* zares ti... To so nebesa na zemlji. Kraj, kjer naše sanje postanejo resničnost!

Barbara srkne svojo kavo. Z dlanjo si obriše usta...

BARBARA: Joj, zdaj sem pa jaz vse zakomplicirala.

SUZANA: Lepo si povedala. Kar solze so mi navrele.

BARBARA (*Suzani*): Saj boš preštudirala katalog z otroki, kaj?

SUZANA: Bom. Obljubim.

BARBARA: Otroci so zabloda, ampak nekaj pa le ostane za tabo.

SILVA: Za nami ostane prazna sled.

BARBARA (*kar malo jezna*): Silva, ti imaš takšno negativno energijo!

SILVA: Hvala!

In Silva srkne.

BARBARA: Dajmo o čem drugem! Suzi, kdaj mu boš pokazala naš posnetek? Že mesece čakava.

SUZANA: Sam ga je našel. Že oktobra. Nisem vama upala povedat.

SILVA: Kaj? Po telefonu ti brska!

SUZANA: Po naključju ga je našel.

SILVA: Brskal po naključju, ja!

BARBARA (*navdušena*): Sva se mu zdeli zabavni, kaj? Si mu povedala, da imam drugače boljšo frizuro in da smo se snemale ob devetih zvečer, ko mi je že vse dol padlo. No, kaj je rekel?

SUZANA: Če sta lezbijki.

Barbara kar utihne. Vzame skodelico kave in jo izprazni.

SILVA: Ha!

BARBARA (*resno*): Nisva lezbijki. Nakupovalki sva.

SILVA (*ironično*): Ja. Nakupovalki. Potrošnici in po novem članici raja na zemlji, ha!

BARBARA (*Silvi, jezno*): Kako znaš ti poenostavljat stvari!

SILVA: Kar je rekel, je tipično. Za moške. Ženske so lahko njihove, če pa niso njihove, so pa lezbijke. Kaj sploh to pomeni? Lezbijka?

BARBARA: No, saj veš.

SILVA: Kaj pomeni *nakupovalka*? In kaj *šoferka*? Kaj pomeni *pisateljica*? *Znanstvenica*, *raziskovalka*, *gospodinja*, *kaj igralka*? Je takšne reči sploh treba spraševati? A ni zadosti, da enostavno *smo*. Koga briga, *kaj smo*!

BARBARA: Ne razumem.

SILVA: Lahko smo potrošnice, gospodinje, pralke umazanih moških gat... To je vse v redu in prav. Po tem se ne sprašuje, ker je samoumevno. Lezbijke pa ne smemo bit? Zakaj ne?

SUZANA: Saj ni nič grdega mislil.

BARBARA: In kaj si mu ti rekla?

SUZANA: Da ne. Da jasno, da nista. Da bi jaz že vedela, če bi bili.

BARBARA: Kako bi vedela?

SUZANA: Vedela bi.

SILVA: Če bi te hoteli polizat.

BARBARA: Silva, no!

SUZANA: Ne vem... Čutila bi... Mislim... Romantično zблиžanje, simpatijo...

SILVA: A ženske ne smemo bit strastne? Samo oni so lahko. Me moramo bit pa *romantične*?

BARBARA: Seveda smo lahko strastne.

SILVA: Samo če je njim tako všeč. Če njim tako paše. Vse so si razdelili. Vse so si zamislili po svoji meri. Podganarji! Plastikarji!

BARBARA: Preveč si spila.

SILVA: To je pa tvoja peta kava z dvojnimi baileysom!

BARBARA: Opa, nisem vedela, da mi jih šteješ! Hujša si kot moj Rok.

SILVA: Petkrat po nula šest je tri deci baileysa. V treh urah, kar smo skupaj! In bailey ima petinštirideset procentov alkohola. Ornk si zadeta, kolegica Barbi, zato ne ti men ...

BARBARA (*se upre, zelo*): Sem, ja! Ampak se obvladam! Normalna nakupovalka sem. Normalna potrošnica. Nihče v centru niti ne slutiti, da se včasih komaj usedem v avto. Svojega počutja pač ne razkazujem drugim, tako kot to počnejo nekateri.

SILVA (*nenadoma izbruhne*): Jaz si v življenju nisem predstavljala, da bom iskala srečo v nakupovalnem centru!

BARBARA: To je tvoj izbor.

SILVA (*plane*): Kdo misliš, da si je izmislil vse to?

SUZANA (*plaho*): Ljudje.

SILVA (*grobo*): Ti pa tiho! Pojma nimaš!

SUZANA: Saj ...

SILVA: V večini smo, ki lazimo po trgovinskih centrih ... Same ženske. Zadovoljne, srečne, ker se lahko dotikamo pisanih papirjev. Šušteče embalaže. Ker lahko vonjamo pralne praške. Zadete smo od čistil. Drogiramo se z mehčalci, s parfumiranim toaletnim papirjem. Prihaja nam ob pomivalnih krpah ... Meša se nam na razprodajah, na znižanjih ... V trgovinah s čevlji izgubljam pamet, na oddelkih s kozmetiko zavijamo z očmi ... Ko se vrnemo domov s paketki in vrečkami, imamo občutek, da smo nekaj naredile iz svojega življenja, da je svet po naši meri. V resnici je pa po njihovi! *Oni* so si vse to izmislili! *Oni! Oni!!*

SUZANA (*naivno*): Kdo oni?

BARBARA (*samoumevno*): Marsovci.

SILVA (*nadaljuje zagreto in prizadeto*): Vojne, kugo, lakoto, trgovino na debelo, trgovino na drobno ... *Oni!* Zato da nas imajo v večnem šahu. Ne v *šah matu*, samo v šahu. V večnem občutku, da smo na pragu poraza. In, katastrofa, me pristajamo na to! Na neprestano vojno. Celo vseč nam je. Same smo krive. Švicarke so dobile volilno pravico zadnje v Evropi. Zato ker so same tako hotele. Jim je bilo lepo, da so drugorazredna vrsta. Tako brez skrbi in odgovornosti so bile. Tako ugodno jim je bilo, da so se odločale o kvaliteti riževega narastka, ne pa o svetu. In ne o svoji sreči in sreči svojih otrok. Jaz si v življenju nisem predstavljala, da bom iskala srečo v nakupovalnem centru.

BARBARA: Si že povedala. Ponavljaš se.

SILVA: In bom še enkrat povedala! Tisočkrat. Stotisočkrat! Jaz si v življenju nisem predstavljala, da bom iskala srečo v nakupovalnem centru!

SUZANA: Jaz bi na stranišče.

SILVA: In same smo tega krive. Splavarke. Flosarke. Navidezne emancipiranke. Na drugi strani vojne. Na vmesnem prostoru smo, kjer nam samo sporočijo: Ubili so vam sina, posilili hčerko, zažgali hišo, ampak zato vam nudimo razprodaje, lepe predmete, reklame za vložke, za plenice, takšne in drugačne, za pralne stroje, reklame za dišeča čistila, za lakaste čevlje z zelo visokimi petami, v katerih potem lazimo v posteljo, da bi jih prepričale, da smo še dobre za *ljubezen*... In nikoli ne držimo skupaj. Kadar moramo dat glas, ga damo *njim*, njihovemu svetu, njihovim paketkom ponudbe in povpraševanja, njihovim znižanjem ... Ženske nikoli ne damo glasu ženskam. Ne zaupamo si. Večne tekmice. V večni vojni z lastnim spolom. Kar pa seveda *oni* zelo lepo izkoriščajo.

BARBARA: Kadar preveč piješ, si tečna kot moški.

SILVA (*ne odneha*): Zakaj bi morala vzeti njegov priimek, če se poročim! Zakaj ne bi on vzel mojega! Zakaj bi morala spremeniti identiteto? Saj me ni kupil! Saj ni ljubezen trgovina. In končno, zakaj bi se sploh morala poročiti? Zakaj, zakaj? Zakaj se ne upremo, zakaj ne popizdimo, če nam rečejo *lezbijke*! Če nam rečejo *kurbe preklete! Prasice pofukane! Jebem ti mater, kuzla!* za nobeno stvar nisi, samo za otroke rojevat in kuhat in prat... In me se ne upremo, samo iščemo jo, srečo v nakupovalnem središču...

SUZANA: Res me lulat.

SILVA: V resnici pa bo treba enkrat vse skupaj zažgat! Tale center, parkirišče, skladišče, vrste pri blagajnah, nakupovalne police, znamke, artikle, križišča, ulice, parlament, časopise, frizerje, pedikerje, blagovne znamke Stefanel, Armani, Bally, Slowatch, Zara, Gucci, Canali, Tom Ford, Bottega Veneta, Morana, Bella, Gildan, Carson... Vse!! Ves svet!!

BARBARA (*mirno*): Se strinjam. Prej pa še spijmo do konca.

Silva se skloni k svojim vrečkam. Iz velike vrečke potegne plastično posodo za bencin. Postavi jo na mizo. Odvije pokrovček in ga vrže med mizice in stole. Z drugo roko pograbi novi vžigalnik za plin.

SILVA: Zažgala bom. Naj gori! Vsa ta lažniva sreča naj zogleni!

SUZANA (*se resno prestraši*): Silva... kaj delaš... Ne!

Silva maha okoli s plastično posodo za bencin.

SILVA: In sebe! Sebe bom tudi...

SUZANA: Barbara! Reci ji, naj neha...!

SILVA: Najprej sebe... Do konca. Do pepela...

Suzana si pokrije obraz in se s krikom na robu joka umakne.

Barbara v miru spije svojo zadnjo kavo.

Silva nenadoma neha. Roka s platenko ji omahne. Utrujena je.

BARBARA (*mirno*): Nisi vzela vseh treh?

SILVA: Jasno, da sem. Samo v kompletu so jih prodajali.

Silva potegne iz vrečke še dve manjši platenki za bencin.

SILVA: Se mi je zdelo, da jih bo Milan vesel, ko se vrne s pešpoti.

BARBARA: Tam pri kruhu so jih imeli. Sem videla.

SILVA: Spomin iz otroštva je kriv. Ko sem bila še otrok, nas je oče peljal na izlet in je zmanjkalo bencina. Ob cesti smo obstali. Huda vročina. Nikjer nikogar. Klel je ko hudič, ker ni imel rezerve, ni imel takšne rezervne kantice za bencin. Pa sem kupila tri. V spomin na ata.

BARBARA: Jaz bi tudi. So bile poceni. Tri za eno. Ampak mi barve niso bile všeč. Moj Rok je tako občutljiv za barve.

SUZANA: Kaj...?

BARBARA: Suzi, pomiri se, napad je minil. Kot vedno.

SUZANA: Kaj... Ne razumem... Mislila sem, da je... Na stranišče grem...

Suzana steče v ozadje.

SILVA: Sem zasrala, kaj? Moram zamenjat pijačo. Mogoče bom šla spet na pivo.

BARBARA: Pravzaprav... je bilo super.

SILVA: Kaj?

BARBARA: Vse, kar si rekla.

Silva pobere svoje vrečke.

SILVA: Vse je pomešano. Kjer prodajajo hrano, lahko kupiš tudi superge in vse za avto. Ni čudno, da smo potem čisto zmešane.

BARBARA: Prideš kupit moko in sol, kupiš pa kantice za bencin. Tri za ceno ene.

Silva se odpravlja.

SILVA: Kar grem. Upam, da bom našla avto. Suzani povej, da ... Da ... da naj dobro preštudira tiste brošure. Ko prideš domov, čeprav te nihče ne čaka, veš, da je fino, da bi te lahko kdo čakal, če bi hotel ... Jebiga! Adijo, lezbijka!

Silva z vrečkami v rokah odhaja.

BARBARA: Čao! Pičkolizka!

Silva se grenko nasmehne in se odmaje z vrečkami.

Gong.

NEPRIJAZEN MOŠKI GLAS: Zapiramo, zapiramo. Še zadnjič opozarjam obiskovalce, naj grejo prec ven iz nakupovalnega centra.

Škrtanje zvočnikov.

NEPRIJAZEN MOŠKI GLAS: Kaj ... kaj še moram rečt ... ?

Škrtanje zvočnikov.

Prihiti Suzana. Vznemirjena je. Pogleduje v ozadje. Takoj pograbi svoje vrečke.

SUZANA: Adijo.

BARBARA: Silva je rekla ...

SUZANA: Se vidimo.

Suzana z vrečkami steče v nasprotno smer.

BARBARA: A nimaš avta na parkirišču?

SUZANA: Zadaj sem ga parkirala. Mudi se mi.

Suzana izgine med mizicami nekje v mraku dolgega hodnika.

Luči ugašajo.

Barbara sama. Obdana z nakupovalnimi vrečkami. Strmi predse.

BARBARA (*sama*): Roka sem spoznala, ko sem že imela kar nekaj fantov. Ni bil moj prvi. Hvala bogu. Je bil pa prvi, ki je bil prijazen z mano. Ni mi bil všeč. Se mu je že začela delat pleša. In, kar sem ugotovila šele kasneje, lase si je barval. Pa ne samo lase, čez plešo si jih je risal. Več časa je porabil za *make up* kot jaz. Od mene je bil starejši sedem let. Mama je rekla, da je super, če je moški starejši. Da smo ženske bolj zrele, v vseh pogledih, in da se zato, če je moški malo starejši, kasneje potem vse uravna. Da pa so moški do konca malo zaostali in da se je treba s tem sprijaznit. Tudi to mi je povedala. Ne, nisem bila zaljubljena. Zaljubljena sem bila v enega samega v življenju, ki pa ni bil zaljubljen vame. Trpela sem. Tako sem trpela, da sem nalašč rekla *ja*, takoj ko me je Rok zaprosil. In potem je šlo vse kot po načrtu. Kot da bi se mu mudilo. Začel je gradit hišo. Parcelo je imel že od prej. Sam je izbral vse. Načrte, materiale, skrbel je za delavce. Kuhal jim je, ko so betonirali, in jih zabaval. Jaz sem bila samo za zraven. In spal je z mano. Vsak večer. Včasih sem se počutila, kot da me ima namesto večerne telovadbe. Potem sem zanosila. *Si res noseča?* je vprašal. *Res*, sem odgovorila. In me je objel in bil ljubeč in pozoren in sploh in oh, rekel mi je *naša mamica*, kar mi je šlo blazno na živce. Prijateljice so mi ga zavidale. Same so s trebuhu do brade tekale za svojimi fanti, jih lovile po stadionih, jih v solzah čakale pred bifeji ... jaz pa sem imela vse. Pozornost, nežnost ... Samo spal ni več z mano. Enkrat sem mu rekla: *Saj nisem invalid! Nosečnost ni bolezensko stanje*. Galantno je preslišal. Ko sem rodila hčerko, je bil ves vzhičen. Kar naprej je imel solze v očeh. Rekel mi je: *Hvala, mamica*. Na bruhanje mi je šlo. Organiziral je veliko praznovanje. Na njem so bili sami njegovi prijatelji. Ogromno prijateljev. Hkrati z rojstvom hčerke smo se vselili v novo hišo. Po treh mesecih je spet začel spat z

mano. Spet sem se počutila, kot da sem njegov trim kabinet. In spet sem zanosila. Vse se je ponovilo. Pozornost, nežnosti, galantnost, kot da sem čebela matica ... in, seveda, nič več seksa. Takoj ko sem zanosila. Nič več. Nikoli več. Konec. Od tega je že dvajset let. Hiša, podjetje, zabave, božič ... novo leto ... Ampak nič več *fukanja*. Nič več erotičnih dotikov, razen tistih ogabnih: pobožat po glavi, se nežno dotaknit golega ramena, ko pozorno odmakneš stol za mizo pri silvestrski večerji, in rečeš: *Izvoli, ljuba naša mamica*, in poljub na usta, vendar brez jezika, kot za fotografiranje ... Rok je tako pozoren, da ne morem niti zno-ret. Nimam mu kaj očitati. Otroka ga obožujeta. Mene imata za zraven. Kot del pohištva. Pred leti sem mislila, da ga bom ubila. V spanju zaklala s škarjami. Sem jih že spravila v predal nočne omarice. In potem še oba otroka. Pa nisem imela jajc. Nisem moški, da bi lahko to naredila. Kaj bi rekla, ko bi me vprašali, zakaj sem jih zaklala? Nobenega posebnega razloga. Zato, ker je dober oče, ker nikoli ne pije, ker dobro zasluži, ker ... Potem sem ga varala. Poiskala sem tistega edinega, ki sem ga imela rada. Bil je debel, zapit in impotenten. Včasih sem popustila komu, ki se je slinil za mano, kakšnemu bifejskemu smrduhu, ki se je potem na zadnjem sedežu mojega avtomobila slinil na meni in zavijal z očmi ... Naveličala sem se. Hvala bogu, da so potem vsepovsod začeli graditi trgovinske centre. Vse sem obredla, vse poznam. Silva in Suzana mislita, da hodim samo v tega in samo z njima. Še v tri druge hodim. Vsak dan. Lepo mi je. Pozabim. Kupovanja je pozaba. In v gledališče hodim in v kino. Včasih skupaj s Silvo, večinoma pa sama. Rok nikoli ne gre z mano. Na začetku je hodil, potem pa kmalu ne več. Raje je ostajal doma. Točno je vedel, kdaj se vrnem. Vedno je povabil koga k sebi. Kakšnega prijatelja in sta mi skupaj pripravila pozno večerjo. Nekega večera pa sem prišla domov prej. Predstava je odpadla. Ne vem, zakaj, tehnične težave, igralec je zbolel ali nekaj podobnega. Prišla sem domov ... Rok in še trije prijatelji so se zabavali. Oblečeni so bili v svilene telovadne hlačke. Plesali so. Presenečeno so me pogledali. Bili so čudni. Prijazni, to že, zelo prijazni. Nasmejani ... Počutila sem se kot tujka. Kot nekdo, ki ne spada zraven. Kot da sem vstopila v napačno hišo, kot da sem prišla v svoj dom samo na obisk ... Dišalo je po znoju. Po sladko slanem moškem znoju, pomešanim z Versacejevim parfumom Dreamer ... Potem so se na hitro poslovili ... Nenadoma mi je postalo jasno, kdo je

moj mož in kaj je v resnici moje življenje. Umetna svetloba, pisana embalaža, sladke pijače, neonske luči, steklene police, dolgi hodniki z izložbami na vsaki strani, bleščeč marmor, medeninaste mizice in stolčki, vse, kar je umetno, kar ni in nikoli ne bo res ...

Luči dokončno ugasnejo. Gorijo samo nekatere neonske reklame in požarne lučice.

SILVA: Od tistega večera vedno pokličem, preden se vrnem domov. *Prihajam. Čez eno uro bom doma.* Nikoli mi ni rekel: *Zakaj kličeš? Pridi, kadar hočeš.* Zdi se mi, da mu je prav tako.

Škrtanje zvočnikov.

NEPRIJAZEN MOŠKI GLAS: Če je še kdo v centru, ga bomo obravnavali kot vlomilca.

Škrtanje zvočnikov.

NEPRIJAZEN MOŠKI GLAS: To pravico nam daje pravilnik o varovanju.

MLAJŠI MOŠKI GLAS: Ne ga srat. Nobenga ni.

NEPRIJAZEN MOŠKI GLAS: Jebi ga, šef je rekel, da je takšen protokol.

Škrtanje zvočnikov.

Barbara negibno sedi za mizico. Okoli nje nakupovalne vrečke.

Ne kaže, da bi se premaknila.

Tišina.

Škrtanje zvočnikov vsake toliko časa.

POMLAD

Kavarna v trgovinskem centru.

Silva in Barbara sedita za mizico. Nikjer nikogar. Mizice so prazne.

Gong.

ŽENSKI GLAS: Spoštovani kupci, opozarjamo vas na novo spomladansko kolekcijo v trgovinah Stefanel, Maura, Dolce Gabana, Versace ... V trgovinskem centru Orion pa smo dobili zaloge manga, banan, papaje in sladkega krompirja. Če se na oddelku oglasite v naslednjih tridesetih minutah, vas čaka sedemdesetodstotno znižanje. Ponudba velja do zaprtja trgovine. Pomlad je tu. Ne zamudite je!

SILVA: Ta, ki je zdaj namesto mozoljavca, pa zapre še prej.

BARBARA: Kot da noče zaslužiti.

SILVA: Vse gre v kurac.

BARBARA: Nobene razlike ni.

SILVA: Seveda je razlika! Mozoljavec je potegnil ruleto nad šankom dol ob pol devetih, ta pa jo že ob osmih.

BARBARA: Kar se *tebe* tiče, ni nobene razlike. V vsakem primeru grdo govoriš, če spiješ pet viskijev ali nobenega.

SILVA: Imam pač takšno službo.

BARBARA: Saj nisi šoferka!

SILVA: Imam z njimi vsakodnevne stike in se navlečem.

Čakata. Strmita v prazno.

SILVA: Vedno jo čakava.

BARBARA: Ne vedno. Velikokrat pa.

SILVA: A veš, da imajo že novo kolekcijo sandal za poletje?

BARBARA: Še pomlad se ni prav začela.

Molčita in čakata.

SILVA: Mi je pa žal za mozoljastim.

BARBARA: Ti je bil všeč, kaj? Črnolas, mlad, izklesan kot iz reklame za fitness aparature.

SILVA: Ni šans.

BARBARA: Če ti ne bi bil všeč, ga ne bi tako zmerjala.

SILVA: Si zmešana! Lahko bi mu bila babica.

Molčita in čakata.

SILVA: Saj je bil luštkan.

Molčita in čakata.

SILVA: Niti ni bil preveč mozoljast.

Molčita in čakata.

SILVA (*komaj slišno*): Samo jaz sem stara.

Molčita in čakata.

Suzana pride. V rokah nima nakupovalnih vrečk. Prihaja počasi, nikamor se ji ne mudi. Dobro volje je. Smehlja se. Pride in sede zraven njiju.

BARBARA: Nisi nič kupila?

SUZANA: Sem.

BARBARA: Kaj?

SILVA: Ne vpraša se *kaj*, ampak *kako poceni*.

BARBARA: Spet kompliciraš.

SILVA: Mi drugega ne preostane. Za pit nimamo. Tisti mozoljar ne dela več tukaj, ta novi je pa še slabši. Pet minut ni bilo nobenega, pa je zaprl štacuno. Mogoče bi morale zamenjat trgovinski center.

BARBARA: Vsi so isti.

SILVA: Ljudje so drugi! Manj mozoljasti in ljubi se jim delat. Morale bi premaknit svoje riti.

BARBARA: Navajena sem.

SILVA: Navajenost je najnevarnejša. Zaradi navajenosti se ne premakneš. Navajenost je udobna. Ista razdalja, ista cesta, isti mož, isti otroci... Vklopiš avtomatskega pilota in se mrtvo pijan pelješ do doma. Punce, zamenjajmo nakupovalni center, začnimo živet življenje!

BARBARA (*mirno*): Prejšnji petek sem bila v gledališču.

SILVA: Jaz o življenju, ti pa o gledališču! Lepo. Super konverzacija!

BARBARA: Igrali so zelo staro igro.

SILVA: Klasika?

BARBARA: Ja. Kostumi, lasulje, velika vrata, okna, dolge mize...

SILVA: Shakespeare?

BARBARA: Ne. Bil je... Mislim, da neki Čeh... Dolgi stavki, vse polno uniform...

SILVA: Uniforme so seksi.

BARBARA: In tam so bile tri ženske. Približno takšne, kot smo me. In kar naprej so govorile, kako si želijo drugam. V Moskvo. V Moskvo! V Moskvo!!

SILVA: Da bi Čehi rinili v Moskvo? Ne verjamem.

BARBARA: Po drugem odmoru je nekdo pri šanku rekel: *Pa naj že grejo enkrat v tisto Moskvo!* Drugi pa je rekel: *Na turistično agencijo pa direkt v Moskvo!* *To bi jim jaz svetoval.* In smo se smejali.

SILVA: Mi je jasno. Komedija.

BARBARA: Na koncu tri ženske ne grejo v Moskvo. Svet gre naprej, one pa ostanejo za plotom. Ne premaknejo se. Ostanejo. Ker se bojijo.

SILVA: Dolgih moskovskih zim.

BARBARA: Bojijo se, da je vsepovsod isto.

SILVA: Ni. Garantiram. Slabše je.

BARBARA (*sila resno*): Odit moraš znotraj. Šele potem se premakne svet.

SILVA: Jezus! Kje si pa to pobrala?!

BARBARA: *Traveling News*. Zadnja številka.

Gong.

PRIJAZEN MOŠKI GLAS, SKORAJ ŽENSKI: Samo danes: jagode po 1,75 evra za košarico; melone 1,33 evra po kosu; perutnina, šest lepih kosov 4,99 evra; šest konzerv tunine samo 4 evre; banane danes v akciji, samo 0,79 evra za kilogram. Ne zamudite! Pomlad je tu.

SUZANA: Otroka bom dobila.

Silva in Barbara presenečeni.

BARBARA (*se iskreno razveseli*): Res? Suzi, je to res?

SUZANA: Ja.

SILVA: No, vidiš! Samo pravo trgovino je bilo treba poiskat.

BARBARA (*navdušeno*): A je bil drag? Pa nisi nič povedala. Kdaj bo prišel? Boš morala ponj?

SILVA: A je hudo črn?

SUZANA (*vesela*): Noseča sem.

Trenutek tišine.

SILVA (*presenečena*): Kako se je pa to lahko zgodilo?!

SUZANA (*kar žari*): Ja! Noseča sem.

BARBARA: Pa si prepričana?

SUZANA: Ja.

Suzana nekaj potegne iz žepa in položi na mizo.

SUZANA: Kupila sem spodaj v lekarni.

SILVA: A to je to?

SUZANA: Test. Clearblue. Na stranišču sem bila. Črtica je polna in izrazita.

Ženski si ogledujeta test.

BARBARA: Včasih niso zanesljivi.

SUZANA: Še tri sem kupila. Od treh različnih proizvajalcev, Baby Start, Baby Check Plus in First Sign.

Iz drugega žepa potegne še tri teste in jih položi na mizo.

SUZANA: Vse sem preizkusila. Štiristoprocentno sem noseča.

Ženski si zelo natančno ogledujeta teste.

BARBARA: Čestitam! Bravo!

SILVA: Vidiš, kljub temu, da se ti tvoj Jon gabi, vama je ratalo.

SUZANA: Ni njegov.

Ženski za trenutek obmirujeta.

SILVA: Aha!

SUZANA: Ni od Jona. Po zadnjem splavu nisva več niti poskušala.

BARBARA: Pa on to ve? Mislim, ne to, da nista poskušala, to je najbrž že opazil ... To, da si noseča in da ni njegov.

SUZANA: Nisem mu še povedala.

SILVA (*mirno*): Bo presenečen.

BARBARA: Čakaj, čakaj ... Če ni od njega ... Kje si ga pa potem dobila?

SUZANA: Tu.

SILVA: Zdajle bi mi pa iskreno pasal en res velik džin.

SUZANA: V tem trgovinskem centru sem ga dobila.

SILVA: Ta oddelek mi moraš obvezno pokazat.

Barbara se nenadoma začne smejati.

SILVA: Kaj sem pa spet takega rekla?!

BARBARA: Ura. Swatch. Tako črna, kot je on črn.

Barbara se smeji.

Suzana je srečna.

Silva je zmedena.

SILVA: Kaj? Kaj...? Ne razumem.

BARBARA (*Suzani*): Čestitam! Res! To sta pa dobro izpeljala! Medtem ko sva medve čakali na pijačo... Kje pa se je oplojevanje dogajalo, če smem bit radovedna? Kar tam, za šankom? V skladišču med zaboji? V avtomobilu na parkirišču?

SILVA (*ji je nenadoma jasno*): Pa ne da mozoljar?!

Suzana prikima.

SILVA (*z občudovanjem*): Prekleti kurček mali!

BARBARA: Silva, no!

SILVA: Pa tako nedolžnega se je delal! Pacek mozoljasti.

Barbara se zresni.

BARBARA: In zdaj? Kaj bosta zdaj?

SUZANA: Šla bom k mami.

BARBARA: Misliš... *Šla bosta* k mami. Oba.

SUZANA: Ne. Sama bom šla. Nikogar ne rabim.

SILVA (*resno*): O, jebenti!

SUZANA: Jonu bom povedala. Še nocoj. Pobrala bom svoje reči. In šla.

BARBARA (*prestrašeno*): Počakaj, počakaj ... Kaj pa ... Kaj ...?! Ne ga srat! Kako boš živel?

SUZANA: Bom.

BARBARA: Ne moreš tako, lepo te prosim! Nimaš službe. Ženska ne more sama!

SUZANA: Dobila bom službo. Delala bom. Čistila tale trgovinski center, če bo treba.

SILVA: Sramota!

SUZANA: Zmogla bom.

SILVA (*ogorčeno*): Ne boš! V teh časih! A si nora! Kako moreš! To ni ... Ni ... Enostavno ne moreš

SUZANA: Rekla si, da lahko. Rekla si, da nas ne sme biti strah! Da se moramo upret! Da lahko same! Da se ne smemo pustit! Rekla si še ...

SILVA (*zakriči, jo prekine*): Rekla, rekla, rekla!! Ja! Seveda sem rekla! Pa nisem mislila resno!! Tako se samo reče. Resničnost je čisto nekaj drugega. Kdo bo skrbel zate? Za otroka. Pa stanovanje? Kje boš živel? Otroka boš naprtila mami.

BARBARA: In sebe.

SILVA: To ni odgovorno! Sanje so eno, resničnost je pa nekaj drugega.

SUZANA: Pa kaj vama je!? Poslušala sem vaju. Zdelo se mi je, da imata prav. Ne zdelo, *vedela sem*, da imata prav. Edine reči v življenju, ki sem si jih upala zares želet, so bile stvari na policah trgovin. Tudi če so bile drage, nedosegljive ... sem pa zbirala denar, šparala sem, se odrekala in si jih na koncu kupila. In sem mislila, da je to sreča. Ampak, a je to res vse? *Vedve* sta mi odprli oči! To ni to. Kupiš in si srečen. Vse ostalo pa je nedosegljivo. Niti pomisliš ne, da bi lahko bil enak, močnejši, da bi lahko vodil igro. Res je, kar

sta rekli. *Zakaj bi morala vzeti njegov priimek, če se poročim? Zakaj ne bi on vzela mojega? Zakaj bi morala spremeniti identiteto? Saj me ni kupil. Saj ljubezen ni trgovina. Zakaj bi morala ljubiti, če ne ljubim?! Zakaj, zakaj? Zakaj si ne vzamem, kar si želim? Kar mi je všeč? Kar mi pripada. Zakaj moram biti jaz, izbira in ne tisti, ki izbira? Zakaj se ne upremo, zakaj ne popizdimo...? Vse to sta rekli!! In jaz vem, da sta rekli prav. Ne moreta zdaj tega enostavno vzeti nazaj!*

SILVA (*ponori*): *Ti nisi normalna!! Eno se je za šankom pofukat z mladim črnolasim mozoljarjem, nekaj povsem drugega pa je imet otroka. Otroku rabi družino! Očeta!*

SUZANA: *Kdo to govori!*

SILVA: *Moj zakon ni idealen. Res je. Tudi Barbarin ni, ampak kateri zakon pa je?! Družina! Družina je vztrajanje! Vse ostalo je nič. Ne moremo same. Nikoli nismo mogle. Zažigali so nas kot čarovnice, ker smo bile same.*

SUZANA: *Zdaj so nam pa zgradili trgovinske centre!*

SILVA (*zakriči obupano*): *Ženske ne zmoremo same, pa če se jebeš!!*

Ženske se gledajo.

Suzana vstane.

Suzana pobere z mize vse štiri teste nosečnosti in jih kot veliko dragocenost spravi v žep.

SUZANA: *Grem. Zunaj je pomlad. Tu pa je tako zatohlo.*

Suzana odhaja med mizicami.

Barbara zakliče za njo.

BARBARA: *Jutri? Se vidimo?*

Suzana zastane, vendar se ne obrne.

Čez nekaj trenutkov nadaljuje svojo pot.

Izgine.

BARBARA (*mirno*): Vrnila se bo. Boš videla.

SILVA (*grenko*): Ne.

BARBARA: Prišla bo. Priskakljala kot srnica pred lovca.

SILVA: Ne bo.

BARBARA: Staviš?

SILVA: Ne.

BARBARA: Jaz pravim, da pride. Ti pa da ne.

SILVA: Ne bova je več videli.

BARBARA: Greva stavit! Daj no! Za hec. Ne bit takšna pička! Za steklenico džina Bombay, če jaz izgubim, in za steklenico baileysa, če ti.

SILVA: Ne.

BARBARA: Zakaj?

SILVA: Vedno zgubim.

BARBARA: Jaz pa vedno zmagam. Prišla bo, boš videla. Prišla bo nazaj k lepim stvarim. K luči, k bleščečemu steklu, k znižanjem, k razprodajam. Prespala bo vse to. Mogoče se bo celo odločila za splav. Če bo tako, ji bova stali ob strani. Ji bova?

Silva vstane.

BARBARA: Ženske moramo držat skupaj!

Silva pobere svoje nakupovalne vrečke.

SILVA: Spodaj imajo banane v akciji, samo 0,79 za kilogram, in papajo samo za 1,99. Bom Milanu naredila smoothie. Bo presenečen. Greva, preden zaprejo.

Ženski se nekaj časa gledata.

Potem tudi Barbara vstane in pobere svoje vrečke.

Odhajata. Počasi.

Gong.

PRIJAZEN ŽENSKI GLAS: Spoštovani obiskovalci, danes

Pisk zvočnikov.

Škrtanje.

Tišina.

Spet pisk.

PRIJAZEN ŽENSKI GLAS: ... glkl ... ar po 075 za hrlk ... in po znižani crsk prkltk 0,50 po kosu za mrrkkkk ... samo na oddelku mrmrrrrr ... hrkhssss ... zapiramo ob mrrrrmksmm Prnmkrrrr ... jutra pa ob istrhjkkkl ... mrrrkršttt ... štr .. štrkjn ... želimo vam ... srhrkk mrssssssss ... Zunaj je pomlad, mi pa nrešštrk ssmrkkrršššš ...

Pisk in škrtanje.

Potem samo še piskanje in škrtanje zvočnikov vsake toliko časa.